

Profesor ThDr. Pavel Filipi

zemřel 28. prosince 2015 v ranních hodinách ve věku 79 let v Praze.

Pocházel z rodiny tolerančních písmáků z vysočinského Telecí. Narodil se 26. 5. 1936 v Praze. Jeho otec, presbyter Českobratrské církve evangelické, Jan Filipi patřil do kroužku laických žáků prvního starozákonníka Husovy fakulty Slavomila C. Daňka. Pavel Filipi Daňkovi později věnoval svou první akademickou práci (*Pokus o rozbor dogmatických prvků v exegetickém přístupu a systematických závěrů k exegetickému postupu prof...*, 1958) a hlásil se k jeho teologické škole.

Po absolvování Komenského evangelické bohoslovecké fakulty byl tři roky vikářem Českobratrské církve evangelické ve Střešovicích, pak dva roky seniorátním vikářem a tři roky vikářem Josefa Smolíka v Praze u Salvátora.

V roce 1967 se stal asistentem Josefa L. Hromádky. Dílem tohoto svého učitele se zabýval v disertaci (*Farář Josef Hromádka*, 1971), a pak v celé řadě dalších studií (např. *Do nehlubších hlubin*, 1990). V roce 1974 se habilitoval prací o proudech domácího protestantismu (*Ekumenické motivy v českém evangelictví 19. století*, 1974). Profesorem byl jmenován v roce 1978. V letech 1999 – 2005 stál v čele Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze jako její děkan.

Pavel Filipi byl především ekumenikem. Po dlouhá léta vedl na ETF UK Ekumenický institut, byl členem řady ekumenických mezinárodních grémií i předsedou synodu církví Leuenberského společenství v České republice. Ekumenické teologii věnoval také opakovaně vydávané *Křesťanstvo* (1996, 1998, 2001, 2012), praktickou pomůcku *Po ekumenickém chodníku* (2008) a zejména knihu, kterou sám patrně považoval za svou nejzásadnější, *Církev a církev. Kapitoly z ekumenické eklesiologie* (2000).

Dalšími významnými oblastmi jeho díla byla liturgika (*Hostina chudých*, 1991; *Pozvání k oslavě*, 2011) a homiletika (*Pozvání k naději*, 2006).

Pavel Filipi patřil mezi zakladatele a editory dvou teologických periodik: *Studií a textů* a zejména *Teologické reflexe*.

Za nejvýsoštnější teologický žánr považoval výklad biblického textu. Nikdy nepřestal být aktivním a žádaným kazatelem nejen ve své církvi. U příležitosti Filipiho sedmdesátin vyšla jeho sbírka kázání *Kolik zbývá z noci* (2006) a pozornost si zaslouží i knížka meditací *Kdo slyší můj nářek? Poselství kajících žalmů* (1997).

V únoru roku 2008 uzavřel Pavel Filipi svou přednášku *Smrt* určenou nemocničním kaplanům z paměti odříkanou první otázkou Heidelberského katechismu (1563): „Mé jediné potěšení jest v tom, že živ jsa i umíraje nejsem sám svůj, nýbrž tělem i duší jsem svého věrného spasitele Jezukrista. On svou drahou krví dokonale zaplatil za všechny mé hříchy, mne vykoupil ze všeliké moci ďáblovy a tak mne zachovává, že bez vůle Otce mého v nebesích ani vlas nemůžeme mi z hlavy spadnouti, ano také mně vše musí sloužiti k dobrému. Proto mě též ujišťuje svým Duchem svatým o životě věčném a působí, že nadále jsem ze srdce ochoten a hotov jemu žíti.“

Evangelická teologická fakulta UK